

Kartą seniai, bet nelabai, kai Lietuvoje buvo uždrausta vaikams lietuviškai rašyti ir skaityti, į miestą auksuota karieta įvažiavo Jo didenybė Caras. **U**ž kiekvieno medžio gatvėje išsirikiavę rūsūs žandarai nebyliai stebėjo, kad nė vienas praeivis nesumanytų svarbaus svečio trukdyti ir skųstis gyvenimu. **D**ebesys nugulė kaimuose, nedrįsdami pakilti nuo pievų ir plaukti. **I**š dangaus buvo likusi balta plynė, po kurią saulė ridinėjosi miestą svilinte svilindama.



Raudonplaukis Caras išlipo iš kariatos. **K**antriai laukęs Miesto viršininkas tuoj prišoko pasitikti, o Caras ėmė jo klausinėti:

– **A**r bažnyčią uždarei?

Viršininkas atsakė:

– **I**š tikrųjų šita uždaryta, kaip liepėte, Jūsų didenybe, tikrai taip.

– **N**a, gerai, o Universitetas uždarytas?

Caras žvilgtelėjo į bokštą su laikrodžiu. **A**nt mažosios rodyklės tupėjo balandis.

– **S**eniai uždarytas, Jūsų prakilnybe, tikrai taip, – vėl patvirtino Miesto viršininkas.

Paraitė Jo didenybė ūsą ir vėl klausia:

– **A**r Kunigaikščių rūmai su žeme sulyginti?

– **R**ūsiai tik liko iš tų rūmų.

Atsakydamas nusilenkė Miesto viršininkas, nes baiminosi, kad tik visus paliepimus Caro būtų įvykdęs ir kurio svarbaus nepraleidęs.

– **Š**įandien pat ant bažnyčios kupolo pirma mano karūną užkelki ir tik tada leisk mišias aukoti, iš Universiteto visas likusias knygas į mano biblioteką vežki, – nurodė Imperatorius ir paskui maloningai ištarė: – **O** ant tų rūsių gali sau namus pastatyti. **T**ai bus tau atlygis.

– **A**čiū, Jūsų šviesybe.

– **U**ž klusnią tarnystę Carui tėveliui kiekvieną gerą viršininką apdovanoju, – pareiškė Caras.

– **T**ikrai taip, Jūsų malonybe, – pritarė Viršininkas. **I**mperatorius apsižvalgė ir pastebėjo: – **Š**ioje aikštėje kažkas ne taip. **K**oks ten drūtas medis?

– **A**žuolas, – sunerimęs atsakė Viršininkas. **G**intaru spindintis storas kamienas, plačiai išskleistos žalios šakos visiškai nebijojo kaitrios saulės, bet traukte traukė tvirtumu kiekvieno akį.

– **I**škaski ir į mano rūmų sodą atvežki persodinti, nes čia tokio tvirtuolio neturi būti, – paliepė Caras, tačiau Viršininkui ši užduotis pasirodė pati sunkiausia ir jis iš baimės išprakaitavo, išbalo ir atsiklaupė prieš savo valdovą ant kelių.

– **E**i, kas tau yra, Viršininke? – nustebė Imperatorius juokdamasis. **S**ustoję aplink visi žandarai ėmė juoktis kaip eržilai, išvydę, koks linksmas žmogus yra Caras.

– **M**anau, kad ažuolas gali Jūsų sode neprigyti ir nudžiūti, kai išrausime, – sukuždėjo Viršininkas.

